Wakil litigasi kepada Lim Bing Shun lwn Ab Rashid bin Rause (menuntut sebagai bapa dan orang tanggungan yang sah kepada Muhammad Faizal bin Ab Rashid, si mati dan bagi orang-orang tanggungan lain)

MAHKAMAH TINGGI (PULAU PINANG) — PERMOHONAN JENAYAH NO BA-44–368–12 TAHUN 2021
AZIZAN ARSHAD PK
6 JULAI 2022

Tort — Kecuaian — Kemalangan jalan raya — Rayuan terhadap liabiliti dan kuantum — Hakim mahkamah sesyen memutuskan perayu 100% bertanggungan dalam kemalangan — Sama ada keterangan saksi boleh diterima — Sama ada laporan polis yang dibuat keesokan selepas kemalangan boleh diterima — Sama ada rayuan liabiliti wajar dibenarkan — Sama ada rayuan kuantum wajar dibenarkan

Ini merupakan kes kemalangan motosikal yang berlaku di persimpangan lampu isyarat melibatkan responden ('plaintif') (si mati yang dituntut melalui bapa dan orang tanggungan yang sah) dengan perayu ('defendan') di Jalan Besar, Sungai Jawi Pulau Pinang. Saksi bebas ('SP3') memberi keterangan bahawa ketika beliau sampai di persimpangan lampu isyarat di Jalan Besar Jawi, semasa meneruskan perjalanan, motosikal plaintif adalah bersebelahan dengan beliau. Tiba-tiba motosikal yang ditunggang oleh defendan telah datang dari laluan bertentangan telah melanggar motosikal plaintif. Pada masa itu lampu isyarat adalah merah di laluan defendan (hanya defendan saja yang bergerak masa itu). Hakim mahkamah sesyen ('HMS') telah memutuskan bahawa: (a) defendan adalah 100% bertanggungan dalam kemalangan tersebut; dan (b) jumlah yang wajar adalah tolakan 1/3 daripada pendapatan untuk sumbangan si mati kepada plaintif dan menetapkan jumlah sebanyak RM74,880. Oleh itu, rayuan ini terhadap liabiliti dan kuantum.

Diputuskan:

(1) Kegagalan SP3 untuk menyatakan nombor kenderaan dalam report polisnya tidak menimbulkan sebarang kesan kepada kes ini. SP3 adalah saksi bebas dan bukannya mangsa dalam kes ini yang perlu diletakkan beban pembuktian ke atas beliau. Kegagalan untuk menyatakan SP3 'berhenti di lampu merah' di dalam report polis adalah percanggahan yang tidak material sehinggakan keseluruhan keterangannya berkaitan kemalangan ini wajar ditolak. Kegagalan menyatakan fakta lampu merah

tersebut tidak menjejaskan keterangan beliau kerana kemalangan berlaku ketika lampu di laluan plaintif adalah berwarna hijau tidak tercabar dan kekal (lihat perenggan 17–19).

(2) Laporan polis yang dibuat tidak menjadikan ianya tidak boleh dan hanya kerana ianya dibuat bukan hari yang sama dengan kemalangan. Malah selangmasa hanya dalam tempoh 24 jam dan SP3 telah memberikan penjelasan kenapa ianya tidak dibuat pada hari yang sama (lihat perenggan 22).

(3) Kemalangan ini berlaku di kawasan yang mempunyai lampu isyarat yang berfungsi dan dalam keadaan cuaca yang baik. Tiada halangan pandangan atau sesuatu yang di luar kawalan defendan pada ketika itu. Apa yang dapat disimpulkan ialah cara menunggang motosikal defendan adalah cuai dan berbahaya. Tiada sumbangan cuai yang melibatkan plaintif dalam kes ini (lihat perenggan 24).

(4) Perlu ada tolakan daripada jumlah sumbangan RM800 oleh si mati. Sekiranya jumlah RM800 sepenuhnya diberikan maka ini menunjukkan si mati telah menyerahkan melebihi separuh daripada pendapatannya kepada plaintif dan hanya berbaki RM370 sahaja untuk si mati sendiri. Adalah munasabah untuk membuat tolakan daripada jumlah pendapatan si mati kerana jumlah yang dinyatakan secara khusus melalui keterangan plaintif perbelanjaan sebanyak RM70 + RM30 +RM60 + RM100 = RM260 sebulan. Namun jumlah perbelanjaan makan minum (yang mana di dalam keterangan dinyatakan juga anak-cucu plaintif yang lain juga ada datang ke rumah tersebut) diambil kira dengan membenarkan sebanyak tambahan sebanyak RM325. Jumlah RM585 adalah wajar dan munasabah kerana ia merupakan separuh daripada pendapatan si mati, setelah mengambilkira keperluan dan perbelanjaan si mati yang sudah berusia 19 tahun, sudah tentu mempunyai keperluan hidup dan perbelanjaan sendiri untuk diguna daripada hasil pendapatan yang diperolehi itu (lihat perenggan 33 & 36–37).

(5) Rayuan terhadap liabiliti ditolak dan keputusan HMS adalah dikekalkan manakala rayuan terhadap kuantum oleh defendan dan plaintif adalah ditolak dan keputusan HMS diketepikan dan diganti dengan jumlah kuantum sebanyak RM112,320 (lihat perenggan 44).

[English summary

This was a case of a motorcycle accident that occurred at a traffic light intersection involving the respondent ('the plaintiff') (the deceased who was sued through his father and legal dependents) and the appellant ('the defendant') at Jalan Besar, Sungai Jawi, Penang. The independent witness ('SP3') testified that when she reached the traffic light intersection in Jalan Besar Jawi, while going down the road, the plaintiff's motorcycle was next to her. Suddenly, the motorcycle ridden by the defendant came from the opposite

direction and hit the plaintiff's motorcycle. At that time the traffic light was red on the defendant's way (only the defendant was moving at that time). The sessions court judge ('HMS') held that: (a) the defendant was 100% responsible for the accident; and (b) the appropriate amount was the deduction of 1/3 of the income for the deceased's contribution to the plaintiff and the amount was set at RM74,880. Hence, this appeal against liability and quantum.

Held:

(1) SP3's failure to state the vehicle number in her police report did not have any impact on this case. SP3 was an independent witness and not the victim in this case that needed to put the burden of proof on her. The failure to state that SP3 'stopped at a red light' in the police report was an immaterial contradiction to the extent that her entire evidence related to this accident should be rejected. The failure to state the fact of the red light did not affect her evidence because the accident occurred when the light on the plaintiff's way was unchallenged and remained green (see paras 17–19).

(2) The police report made was not invalid just because it was made not on the same day as the accident. In fact, the period was only within 24 hours and SP3 had given an explanation as to why it was not made on the same day (see para 22).

(3) The accident occurred in an area with working traffic lights and in good weather conditions. There was no obstruction of view or anything beyond the defendant's control at the time. What could be concluded was that the manner of the defendant's motorcycle riding was negligent and dangerous. There was no contributory negligence involving the plaintiff in this case (see para 24).

(4) There must be a deduction from the total contribution of RM800 by the deceased. If the full amount of RM800 was given then this showed that the deceased had handed over more than half of his income to the plaintiff and only RM370 was left for the deceased himself. It was reasonable to make a deduction from the total income of the deceased because the amount specifically stated through the plaintiff's statement of expenses was RM70 + RM30 + RM60 + RM100 = RM260 per month. However, the amount of food and drink expenses (which in the statement also stated that the plaintiff's other grandchildren also came to the house) was considered by allowing an additional amount of RM325. The amount of RM585 was appropriate and reasonable because it was half of the deceased's income, after considering the needs and expenses of the deceased who was already 19 years old, of course had his own living needs and expenses to use from the income obtained (see paras 33 & 36–37).

(5) The appeal against liability was rejected and the decision of the HMS was upheld while the appeal against the quantum by the defendant and the plaintiff was rejected and the decision of HMS was set aside and replaced with a quantum amount of RM112,320 (see para 44).]

Kes-kes yang dirujuk

Balakrishnan a/l Sinnappan & Anor v Mariammah a/p Ganapragasm dan wakil peribadi Anthonysamy a/l Atputham [2006] 4 MLJ 567, MT (dirujuk)
Balasingham v PP [1959] 1 MLJ 193; [1959] 1 LNS 8 (dirujuk)
Chang Chong Foo & Anor v Shivanathan [1992] 2 MLJ 473; [1992] 1 CLJ Rep 27, MA (dirujuk)
China Airlines v Maltran Air Corp S/B (formerly known as Maltran Air Services Corp S/B) and another appeal [1996] 2 MLJ 517, MP (dirujuk)
Chock Kek Ling v Patt Hup Transport Co Ltd & Ors [1966] 1 MLJ 120; [1965] 1 LNS 25 (dirujuk)
Dato' Mokhtar bin Hashim & Anor v PP [1983] 2 MLJ 232, MP (dirujuk)
Diniyarif bin Fairus 'Shaba v Jaafar bin Abu & Ors [2021] MLJU 2190, ms (dirujuk)
Herchun Singh & Ors v PP [1969] 2 MLJ 209, MP (dirujuk)
Krishna Murthey & Anor v Law Lye Chua [1992] 2 CLJ Rep 668, MT (dirujuk)
Mariammah Ganapragasm & yang lain; Anthonysamy Atputham (pihak ketiga) [2006] 4 MLJ 567; [2006] 3 CLJ 334, MT (dirujuk)
Muhamad bin Hashim v Teow Teik Chai & Anor [1996] 4 MLJ 7, MT (dirujuk)
Ng Hoo Kui & Anor v Wendy Tan Lee Peng (administratrix for the estate of Tan Ewe Kwang, deceased) & Ors [2020] 12 MLJ 67; [2020] 10 CLJ 1, MP (dirujuk)
Pang Ah Chee v Chong Kwee Sang [1985] 1 MLJ 153; [1985] CLJ Rep 236, MP (dirujuk)
PP v Low Yong Ping [1961] 1 MLJ 306 (dirujuk)
PP v Ong Kia Chan [2006] 7 MLJ 230; [2006] 4 CLJ 334, MT (dirujuk)
Ragunadan a/l Raveendran v Rahmat bin Sjafei & Ors [2019] MLJU 1672, MT (dirujuk)
Rahmahyani (as wife and defendant of Muhroji bin Muhd Sidik, deceased) v Yamuna Sundari a/p Nagarajoo & Anor and another appeal [2018] 8 MLJ 387; [2017] 1 LNS 1157, MT (dirujuk)
Rasidin bin Partojo v Frederick Kiai [1976] 2 MLJ 214, MP (dirujuk)
Rebecca Mathew & Ors v Syarikat Kerjasama Serbaguna Gema Wong Siong Bhd & Anor [1990] 1 MLJ 443; [1989] 1 LNS 136, MT (dirujuk)
Renhome Bricks Factory Sdn Bhd & Anor v Watah Umpin [2009] 9 CLJ 494, MT (dirujuk)
Sornaratnam & Anor v Ramalingam [1981] 1 MLJ 24, MP (dirujuk)
Tan Chow Soo v Ratna Ammal [1969] 2 MLJ 49, PC (dirujuk)
Tan Kuan Yau v Suhindrimani [1985] 2 MLJ 22; [1985] CLJ Rep 323, MP (dirujuk)
Topaiwah v Salleh [1968] 1 MLJ 284; [1968] 1 LNS 61, MP (dirujuk)

Wong Li Fatt William (an infant) v Haidawati bte Bolhen & Anor [1994] 2 MLJ 497; [1994] 1 LNS 196, MT (dirujuk)
Yang Salbiah & Anor v Jamil bin Harun [1981] 1 MLJ 292; [1981] 1 LNS 106, MP (dirujuk)

Manjit Singh a/l Ram (Singhshuroma Guha Thakurta bersamanya) (Manjit & Co) bagi pihak perayu.
Joshua Narendran (Kuan Aun Wan bersamanya) (Ajmer Sandhu & Ong) bagi pihak responden.

Azizan Md Arshad PK:

[1] Ini merupakan kes kemalangan motosikal melibatkan plaintif/responden (si mati yang dituntut melalui bapa dan orang tanggungan yang sah) dengan defendan/perayu pada 20 Mei 2019 di Jalan Besar, Sungai Jawi Pulau Pinang. Kes ini diputuskan melalui perbicaraan penuh di mahkamah sesyen pada 30 Jun 2021. Hakim mahkamah sesyen ('HMS') yang bijaksana telah memutuskan bahawa defendan adalah 100% bertanggungan dalam kemalangan ini.

[2] Ini merupakan rayuan terhadap keputusan mahkamah ini yang telah menolak rayuan defendan terhadap keputusan mahkamah sesyen atas liabiliti dan kuantum. Pihak-pihak dirujuk sebagaimana mereka di mahkamah sesyen.

[3] Semasa perbicaraan plaintif telah memanggil tiga saksi iaitu:

(a) penolong pegawai penyiasat — Sarjan Mohd Khairul Nizam ('SP1');

(b) pegawai penyiasat — Insp Mohd Faridzul Mohamed Yusof ('SP2');

(c) saksi bebas — Faridah bin Ahmad ('SP3); dan

(d) tiada saksi di pihak defendan.

PRINSIP UNDANG-UNDANG RAYUAN

[4] Dalam sesuatu rayuan daripada mahkamah perbicaraan, mahkamah tidak akan campur tangan atas penemuan fakta kecuali mahkamah bicara telah melakukan kekhilafan yang nyata.

[5] Dalam kes *Sornaratnam & Anor v Ramalingam* [1981] 1 MLJ 24, mahkamah memutuskan bahawa:

> ... the finding of fact by the president, sessions court was one made by him not only in the setting of the demeanor of the witnesses whom he had the advantage of seeing

A and hearing, but also as a matter of reasonable inference from evidence which was common to both sides. Such a finding was clearly one, which no appellate court was entitled to overrule.

B **[6]** Dalam kes *China Airlines v Maltran Air Corp S/B (formerly known as Maltran Air Services Corp S/B) and another appeal* [1996] 2 MLJ 517, mahkamah pada ms 527–528 memutuskan bahawa:

... It is a settled principle of law that in an appeal, where facts have to be reviewed, it is undesirable that the findings of the court below should be disturbed by a court C of appeal unless it appears that those findings are clearly wrong, and more especially that it is undesirable to do so where the conclusions reached must to a large extent depend on the credibility of the witnesses and the impression formed by a court which has seen them and can judge their honesty and accuracy (*Crofter Hand Woven Harris Tweed Co Ltd & Ors v Veitch & Anor* [1942] 1 All ER 142 (HL) per Lord Porter at p 167). However, the authority for the above proposition is the speech of D Lord Thankerton in *Watt (or Thomas) v Thomas* [1947] 1 All ER 582, particularly the following passage (at p 587):

> Where a question of fact has been tried by a judge without a jury and there is no question of misdirection of himself by the judge, an appellate court which is disposed to come to a different conclusion on the printed evidence should not do E so unless it is satisfied that any advantage enjoyed by the trial judge by reason of having seen and heard the witnesses could not be sufficient to explain or justify the trial judge's conclusion.
>
> The appellate court may take the view that, without having seen or heard the witnesses, it is not in a position to come to any satisfactory conclusion on the F printed evidence.
>
> The appellate court, either because the reasons given by the trial judge are not satisfactory, or because it unmistakably so appears from the evidence, may be satisfied that he has not taken proper advantage of his having seen and heard the witnesses, and the matter will then become at large for the appellate court. G

(Sila juga lihat: *Ragunadan a/l Raveendran v Rahmat bin Sjafei & Ors* [2019] MLJU 1672 dan *Tan Chow Soo v Ratna Ammal* [1969] 2 MLJ 49).

H **[7]** Prinsip ini diputuskan dalam kes *Tan Kuan Yau v Suhindrimani* [1985] 2 MLJ 22; [1985] CLJ Rep 323 di mana Mahkamah Persekutuan menyatakan:

The principle that should guide this court in determining whether it should interfere with the quantum of damages is crystal clear. What is also clear is that I much depends on the circumstances of each case in particular the amount of the award. In a particular case therefore, it is for the appeal court to consider whether in the light of the circumstances of that case there is an erroneous estimate of the amount of the damage in that, either there was an omission on the part of the judge to consider some relevant materials, or he had admitted for purpose of assessment some irrelevant considerations. If the court is satisfied or convinced that the judge

has acted upon wrong principles of law the it is justified in reversing; indeed, it is its duty to reverse the finding of the trial judge.

ISU-ISU DI HADAPAN MAHKAMAH

[8] Memandangkan kemalangan ini berlaku di persimpangan lampu isyarat maka isu-isu berikut telah dihujah di hadapan hakim mahkamah sesyen oleh pihak-pihak:

(a) siapakah yang berhak kepada laluan semasa kemalangan?

(b) apakah kesan dakwaan siasatan SP2 tidak lengkap? dan

(c) apakah kesan Report Polis SP3 yang tidak lengkap/lewat?

RINGKASAN KEPUTUSAN MAHKAMAH SESYEN

[9] Dalam kes ini, isu utama yang dihujahkan oleh pihak-pihak adalah berkaitan dengan bagaimana kemalangan tersebut berlaku. Dapatan fakta ini adalah penting kerana ianya akan menentukan liabiliti pihak-pihak. Setelah mendengar keterangan saksi SP2 dan S3, hakim mahkamah sesyen yang bijaksana ('HMS') mendapati keterangan ini adalah kredibil dan dipercayai. Berdasarkan dapatan di atas HMS mendapati plaintif telah melepas beban keterangan dan melepaskan beban pembuktian kepada defendan. Namun dalam kes ini defendan telah meninggal dunia dan tiada keterangan lain daripada defendan.

(sila lihat ms 10–11 rekod rayuan).

DAPATAN MAHKAMAH TINGGI

[10] Atas isu berikut.

Siapakah yang berhak kepada laluan semasa kemalangan?

[11] HMS yang bijaksana setelah mendengar saksi-saksi di hadapan beliau dan membuat kesimpulan berikut bahawa tiada pertikaian fakta berkaitan dengan arah pergerakan plaintif dan defendan pada masa kemalangan. Keterangan ini disokong oleh keterangan SP3 yang berada di tempat kejadian. Keterangan ini juga disokong oleh keterangan SP2 berdasakan siasatan beliau dan juga daripada laporan polis oleh SP3.

[12] Isu yang penting kemudiannya adalah siapakah yang berhak kepada laluan tersebut. Memandangkan kemalangan ini berlaku di persimpangan lampu isyarat, maka pihak yang berhak adalah pihak yang pada masa kejadian berlaku isyarat lampu adalah hijau di laluannya. Dalam menilai keterangan ini

HMS yang bijaksana juga telah meneliti keterangan SP3 dan menerima keterangan bahawa pada masa kejadian SP3 dan plaintif dalam laluan yang sama dan mula bergerak apabila lampu isyarat bertukar kepada warna hijau.

[13] Keterangan SP3 bahawa ketika beliau sampai di persimpangan lampu isyarat di Jalan Besar Jawi, semasa meneruskan perjalanan, motosikal plaintif adalah bersebelahan dengan beliau. Tiba-tiba motosikal yang ditunggang oleh defendan telah datang dari laluan bertentangan (dari atas ke bawah dalam rajah kasar — P3) telah melanggar motosikal plaintif. Pada masa itu lampu isyarat adalah merah di laluan defendan (hanya defendan saja yang bergerak masa itu). Keterangan ini tidak dicabar dan mahkamah menerimanya. HMS yang bijaksana seterusnya membuat kesimpulan bahawa keterangan SP2 dan SP3 boleh diterima.

[14] Mahkamah ini setelah menilai semula keterangan SP2 dan SP3 dan dapatan HMS yang bijaksana, mendapati tiada sebab untuk mengubah dapatan fakta kes ini. Peguam defendan yang bijaksana telah berhujah bahawa terdapat beberapa keterangan daripada SP3 yang meragukan. Antara yang ditimbulkan bahawa SP3 gagal untuk menyatakan nombor motosikal plaintif dan defendan. Peguam defendan juga menyatakan HMS yang bijaksana juga adalah khilaf kerana masih menerima keterangan SP3 sedangkan beliau sendiri telah membuat teguran berdasarkan keterangan SP3 ini. HMS sewajarnya memutuskan bahawa SP3 adalah saksi yang tidak boleh dipercayai.

[15] Apa yang dipertikaikan dalam laporan polis ialah berkaitan kegagalan SP3 menyebut nombor pendaftaran motosikal plaintif dan defendan serta berkaitan kegagalan SP3 menyatakan 'saya berhenti ketika lampu merah dan apabila lampu hijau saya meneruskan perjalanan'. Ini didakwa bertentangan dengan keterangan lisan yang menyatakan SP3 telah berhenti apabila lampu merah dan hanya meneruskan perjalanan setelah lampu isyarat bertukar hijau.

[16] Bagi kegagalan menyatakan nombor pendaftaran kenderaan kedua-dua mangsa kemalangan, mahkamah ini meneliti semula pernyataan dan membandingnya dengan keseluruhan pembelaan defendan, keterangan dan hujahan di mahkamah. Dalam penyataan pembelaan, defendan dengan jelas mengakui bahawa defendan adalah penunggang motosikal yang terlibat dengan kemalangan tersebut. Tiada langsung dinafikan atau dipertikaikan bahawa defendan atau motosikal tersebut tidak terlibat.

(Sila lihat penyatan pembelaan pada perenggan 4 dan 7 ms 31–32 rekod rayuan.)

[17] Berdasarkan fakta ini, mahkamah mendapati kegagalan SP3 untuk menyatakan nombor kenderaan dalam report polisnya tidak menimbulkan

sebarang kesan kepada kes ini. Harus diingat, SP3 adalah saksi bebas dan bukannya mangsa dalam kes ini yang perlu diletakkan beban pembuktian ke atas beliau. Hujahan peguam defendan yang bijaksana tidak dapat diterima oleh mahkamah ini.

[18] Peguam defendan yang bijaksana juga menyatakan fakta yang berkaitan dengan kegagalan untuk menyatakan SP3 'berhenti di lampu merah' di dalam report polis adalah percanggahan yang material dengan keterangan di dalam mahkamah dan sewajarnya tidak diterima. Mahkamah ini meneliti semula keterangan SP3 secara keseluruhan dan bertanya 'adakah ianya percangghan yang material?'. Mahkamah ini berpendapat ianya tidak material sehinggakan keseluruhan keterangannya berkaitan kemalangan ini wajar ditolak. Ini adalah kerana, di dalam keterangan beliau, fakta sama ada berhenti atau tidak semasa sampai di persimpangan adalah tidak material. Ini kerana terdapat keterangan yang tidak dicabar bahawa 'semasa lampu hijau saya meneruskan perjalanan'. Jadi, semasa kemalangan berlaku, beliau dan plaintif adalah dalam kedudukan lampu isyarat berwarna hijau dan dalam laluan yang sah ketika dilanggar. Apakah materialnya bila tidak menyatakan 'berhenti di lampu isyarat merah? Fakta ini akan menjadi material sekiranya plaintif tidak berhenti semasa laluannya adalah lampu isyarat berwarna merah.

[19] Berkaitan dengan kegagalan menyatakan fakta lampu merah tersebut tidak menjejaskan keterangan beliau kerana kemalangan berlaku ketika lampu di laluan plaintif adalah berwarna hijau tidak tercabar dan kekal.

Mahkamah ini merujuk kepada kes: *Chock Kek Ling v Patt Hup Transport Co Ltd & Ors* [1966] 1 MLJ 120; [1965] 1 LNS 25 YAA Raja Azlan Shah memutuskan bahawa:

> ... a police report 'does not and will not contain everything under the sun. It is merely the first step to bring the police machinery into effect'.

[20] Peguam defendan yang bijaksana juga berhujah bahawa keterangan SP3 tidak boleh diterima kerana SP3 bukan seorang saksi bebas. Ini hanya kerana anak SP3 mengenali plaintif. Mahkamah ini menggunapakai prinsip dalam kes *Balasingham v Public Prosecutor* [1959] 1 MLJ 193; [1959] 1 LNS 8 dengan jelas memutuskan bahawa:

> ... After all there is no legal presumption that an interested witness should not be believed. He is entitled to credence until cogent reasons for disbelief can be advanced in the light of evidence to the contrary and the surrounding circumstances.

[21] Dalam setiap keterangan akan terdapat sedikit sebanyak percanggahan. Namun yang penting adalah sama ada kredibiliti saksi tercabar. Ini adalah

kepada hakim perbicaraan untuk menentukannya dan kecuali terdapat bukti bahawa telah berlaku kekhilafan, baharulah Mahkamah Rayuan akan campur tangan. Untuk menolakterus keterangan tersebut adalah satu salah tanggap di sisi undang-undang.

(Sila lihat *Herchun Singh & Ors v Public Prosecutor* [1969] 2 MLJ 209 (FC); *Dato' Mokhtar bin Hashim & Anor v Public Prosecutor* [1983] 2 MLJ 232 (FC)).

Apakah kesan report polis SP3 yang tidak lengkap/lewat?

[22] Berkaitan dakwaan bahawa report polis dibuat keesokan selepas kemalangan, mahkamah bersetuju dengan hujah peguam plaintif yang bijaksana bahawa laporan tersebut tidak menjadikan ianya tidak boleh diterima hanya kerana ianya dibuat bukan hari yang sama dengan kemalangan. Malah selangmasa hanya dalam tempoh 24 jam dan SP3 telah memberikan penjelasan kenapa ianya tidak dibuat pada hari yang sama. Namun apa yang penting ialah fakta material dalam keterangan di mahkamah berkaitan tempat, masa dan bagaimana perlanggaran berlaku masih tetap tidak menjejaskan kes tersebut.

Apakah kesan dakwaan siasatan SP2 tidak lengkap?

[23] Peguam plaintif berhujah bahawa siasatan SP2 tidak lengkap dan keterangan beliau berkaitan kemalangan tidak boleh diterima oleh mahkamah. Ini merupakan kes tuntutan sivil dan bukan kesalahan trafik. Beban pembuktian adalah atas imbangan kebarangkalian dan bukan melampaui keraguan munasabah. Keterangan yang ada mencukupi bagi plaintif membuktikan kesnya. Walaupun tiada keterangan daripada Defendan, Mahkamah ini tetap memerlukan plaintif untuk membuktikan kesnya. Dalam kes *Diniyarif bin Fairus 'Shaba v Jaafar bin Abu & Ors* [2021] MLJU 2190, memetik seperti berikut:

> Guidelines have been developed over the years in precedents concerning the centrally relevant burden of proof. Elucidating the relevant subject succinctly, the Federal Court, speaking through Ong CJ (Malaya) in the case of *Wong Thin Yit v Mohamed AN* [1971] 2 MLJ 175; [1971] 1 LNS 151 observed:
>
> > In a negligence action the onus of proof rests wholly on the plaintiff, whether or not the defendant gives evidence. The plaintiff cannot succeed without proof of the defendant's negligence. Evidence is the foundation of proof, with which it must not be confounded. Proof is that which leads to a conclusion as to the truth or falsity of alleged facts which are the subject of inquiry. Evidence, if accepted and believed, may result in proof, but it is not necessarily proof of itself.'; see 15 *Halsbury* (3rd Ed) p 260.

[24] Dalam hujahan alternatif, peguam defendan mencadangkan liabiliti 50–50 sekiranya mahkamah ini tidak bersetuju dengan pandangan beliau. Namum mahkamah ini tidak bersetuju dengah hujahan tersebut kerana kemalangan ini berlaku di kawasan yang mempunyai lampu isyarat yang berfungsi dan dalam keadaan cuaca yang baik. Tiada halangan pandangan atau sesuatu yang di luar kawalan defendan pada ketika itu. Apa yang dapat disimpulkan ialah cara menunggang motosikal defendan adalah cuai dan berbahaya. Tiada sumbangan cuai yang melibatkan plaintif dalam kes ini. Dalam kes *Public Prosecutor v Ong Kia Chan* [2006] 7 MLJ 230; [2006] 4 CLJ 334:

> The expression 'driving in a manner which is dangerous to the public' indicates some dangerous act or maneuver on the part of the driver of a vehicle eg overtaking a vehicle on the wrong side of it, or overtaking in the face of oncoming traffic, or overtaking when unable to see oncoming traffic, or crossing a junction against traffic light (Emphasis added.), and so on. There must be some positive act on the part of the driver which is dangerous having regard to all the circumstances (per Choor Singh J (Singapore) in *Lim Chin Poh v Public Prosecutor* [1969] 2 MLJ 159 at p 161F to I right column.

[25] Dalam kes *Public Prosecutor v Low Yong Ping* [1961] 1 MLJ 306 pada ms 307 diputuskan:

> It is impossible to define 'dangerous driving' and the legislature has quite rightly not attempted to do so. Driving can become dangerous in an infinite variety of circumstances, one of which is leaving one's own proper side of the road and getting into the path of an oncoming vehicle. Such an act has potentially fatal consequences in the vast majority of cases, and thise can be no two views about it being 'dangerous'.

[26] Prinsip yang sama juga dinyatakan oleh Raja Azlan Shah (CJ Malaya pada ketika itu) dalam kes *Yang Salbiah & Anor v Jamil bin Harun* [1981] 1 MLJ 292; [1981] 1 LNS 106 seperti berikut:

> It must be remembered that the purpose of damages is to try, so far humanly possible, to put the victim back to the position he would have been in but for the accident. The damages must be fair, adequate and not excessive. A reasoned judgment must therefore be given by the judge, following legal principles and precedents. Other awards in other cases should normally be prayed in aid, but consideration must be given where the circumstances differ.

(Lihat juga *Rasidin bin Partojo v Frederick Kiai* [1976] 2 MLJ 214.)

RINGKASAN KEPUTUSAN MAHKAMAH SESYEN ATAS KEHILANGAN KEBERGANTUNGAN PENDAPATAN (KUANTUM)

[27] Mahkamah sesyen memutuskan bahawa, jumlah yang wajar adalah tolakan sebanyak 1/3 daripada tuntutan oleh plaintif berdasarkan prinsip perundangan sedia ada. Mahkamah sesyen tidak menyatakan sebab kenapa 1/3 adalah wajar dibenarkan dalam alasan penghakiman. Namun walaupun mahkamah membenarkan jumlah tersebut, mahkamah sesyen juga telah menyatakan dalam alasan penghakiman bahawa plaintif telah gagal membuktikan tuntutan tersebut.

Dalam kes *Topaiwah v Salleh* [1968] 1 MLJ 284; [1968] 1 LNS 61, juga dinyatakan seperti berikut:

> So far as this court is concerned we should, to paraphrase Greer LJ in *Flint v Levell* [1935] 1 KB 354 at p 360 be disinclined to reverse the finding of a trial Judge as to the amount of damages merely because we think that if we had tried the case in the first instance we would have given a lesser sum. To justify reversing him, we should be convinced that he acted upon some wrong principle of law, or that the amount awarded was so extremely high or so very small as to make it an entirely erroneous estimate of the damage. The assessments which the courts have made over the years form some guide to the kind of figure which is proper and which the appellate court will follow in the light of the special facts of each particular case.

DAPATAN MAHKAMAH TINGGI ATAS BUKTI PENDAPATAN SI MATI

[28] Alasan mahkamah ini dalam mengenepikan keputusan mahkamah sesyen adalah kerana melalui keterangan, plaintif mempunyai pendapatan sebanyak RM1,700 sebulan melalui keterangan majikan si mati. Mahkamah bersetuju dengan dapatan hakim mahkamah sesyen yang bijaksana dalam memutuskan bahawa plaintif telah membuktikannya.

KEWAJARAN TOLAKAN DARIPADA PENDAPATAN SI MATI

[29] Hakim mahkamah sesyen yang bijaksana telah memberikan tolakan 1/3 daripada pendapatan untuk sumbangan si mati kepada plaintif. Peguam plaintif yang bijaksana merumuskan keputusan ini adalah tidak wajar kerana tiada keterangan yang dikemukakan oleh defendan untuk mencabar keterangan ini. Namun dalam hujahan, defendan mencadangkan jumlah RM300 sebulan untuk 196 bulan. Secara alternatif bersetuju dengan jumlah yang ditetapkan oleh HMS yang bijaksana iaitu sebanyak RM74,880.

[30] Mahkamah ini, melihat semula keterangan plaintif semasa perbicaraan yang berkaitan untuk menilai keterangan keseluruhan kes ini. Sama ada ianya

telah dibuktikan. Berdasarkan nota keterangan yang ada, plaintif telah memberikan keterangan berkaitan pecahan kepada penggunaan sumbangan RM800 oleh si mati seperti berikut:

(a) perbelanjaan makan minum;

(b) perbelanjaaan bil elektrik RM70 sebulan;

(c) perbelanjaan bil air RM30 setiap dua bulan;

(d) perbelanjaan bil telefon bimbit RM60 sebulan; dan

(e) perbelanjaan ubat kencing manis dan darah tinggi RM100 sebulan

[31] Peguam plaintif yang bijaksana menyatakan bahawa 1/3 daripada pendapatan tidak wajar ditolak tetapi jumlah RM800 sepenuhnya hendaklah diberikan untuk perbelanjaan kehidupan plaintif. Defendan pula berhujah, sekiranya jumlah tesebut diambil kira, hanya RM300 sebulan saja wajar diberikan kepada plaintif dan bukannya RM800 yang mana melebihi separuh daripada pendapatan si mati.

[32] Mahkamah ini merujuk kepada kes *Wong Li Fatt William (an infant) v Haidawati bte Bolhen & Anor* [1994] 2 MLJ 497; [1994] 1 LNS 196, Yang Arif Hakim Richard Malanjum (pada ketika itu) menyatakan:

> In considering the issue of quantum of damages, I bear in mind that an award must be fair which means that must be a proper compensation for the injury suffered and the loss sustained.

[33] Mahkamah bersetuju bahawa perlu ada tolakan daripada jumlah RM800 seperti yang dinyatakan oleh HMS yang bijaksana. Namum mahkamah mendapati jumlah tersebut sewajarnya ditolak sebanyak 1/2 daripada jumlah RM800. Ini adalah kerana sekiranya jumlah RM800 sepenuhnya diberikan maka ini menunjukkan si mati telah menyerahkan melebihi separuh daripada pendapatannya kepada plaintif dan hanya berbaki RM370 sahaja untuk si mati sendiri (RM1170 – RM800 = RM370). Adalah menjadi tanggapan umum yang diiktiraf oleh kes-kes terdahulu bahawa, setiap orang memerlukan pendapatan untuk perbelanjaan sara hidup termasuk untuk diri sendiri. Berdasarkan keterangan, terdapat perbelanjaan yang akan ditanggung oleh plaintif, misalnya kos penggunaan motosikal ke tempat kerja, makan minum dan lain-lain perbelanjaan hidup seharian.

[34] Merujuk kepada kes *Muhamad bin Hashim v Teow Teik Chai & Anor* [1996] 4 MLJ 7, mahkamah memutuskan bahawa:

> The amount of actual support received, the direct benefit to a 'dependant', and the amount of damages are of course matters pre-eminently for a trial court to decide, and per Thompson CJ in *Nam Thiam Siew v Chuang Wai Lan* [1959] MLJ 126 'a

matter of assessment and not a matter of pure calculation'. *The trial court provisionally assessed the years' purchase as eight at RM250 per month. Considering the deceased was 21 years old and single, and was drawing a salary of at least RM565 per month, the court found the trial court's provisional assessment of RM250 per month on a multiplier of eight years as the loss of support was reasonable, any difference between the trial court's provisional assessment and this court's assessment was also negligible and did not warrant any interference.*

Dalam kes *Muhamad bin Hashim*, mahkamah membenarkan tolakan 1/2 daripada gaji si mati setelah mengambil kira fakta kes tersebut. Jelaslah bahawa tolakan 1/3 bukanlah satu kemestian tetapi boleh diubah berdasarkan fakta kes. la bukanlah formula perundangan yang dinyatakan dalam mana-mana perundangan bertulis yang mesti dipatuhi oleh mahkamah.

[35] Dalam kes *Rebecca Mathew & Ors v Syarikat Kerjasama Serbaguna Gema Wong Siong Bhd & Anor* [1990] 1 MLJ 443; [1989] 1 LNS 136, mahkamah memutuskan seperti berikut:

I now come to the lost support to the two dependants in monetary terms. Counsel for the plaintiffs advocates the totalling up of all the moneys spent by the deceased from his earnings on the plaintiffs in order to calculate the loss of the value of the dependency. This would involve the tedious process of adding up all sorts of sundry expenditure which in most circumstances would be based on guess work. And in the present case, the evidence is too scanty to be of help to the court for it to arrive at a sensible sum using the approach that is advocated.

With respect, in the circumstances of this case, I think the more sensible approach is the one advanced by counsel for the defendants; find the net income of the deceased and deduct from that a percentage representing the deceased's personal living expenses; the remainder is the value of the dependency for the plaintiffs. He cites the Singapore case of *Chan Heng Wah v Peh Thiam Choh & Anor* [1986] 2 MLJ 175 which went on appeal to the Court of Appeal as an example of this approach. The Singapore case is concerned with an estate claim and there is an exhaustive examination of relevant authorities in both the High Court and the Court of Appeal judgments as regards the approach to be taken in deducting living expenses of a deceased; the clear conclusion is that the approach of deducting a percentage leaving the remainder as surplus income for the dependants is a modern trend for both estate and dependency claims. To my mind, such a practical and sensible approach can safely be adopted in this case, there being no contrary local structures and no circumstances in this case against such an approach.

DAPATAN MAHKAMAH ATAS KUANTUM

[36] Adalah jelas berdasarkan kes di hadapan mahkamah sekarang terdapat keterangan bahawa ianya adalah munasabah bagi mahkamah ini untuk membuat tolakan 1/2 daripada jumlah pendapatan si mati kerana jumlah yang dinyatakan secara khusus melalui keterangan plaintif perbelanjaan sebanyak RM70 + RM30 +RM60 + RM100 = RM260 sebulan. Namun mahkamah ini

mengambil kira jumlah perbelanjaan makan minum (yang mana di dalam keterangan dinyatakan juga anak-cucu plaintif yang lain juga ada datang ke rumah tersebut) dengan membenarkan sebanyak tambahan sebanyak RM325 (RM585 – RM260 = RM325).

[37] Jumlah RM585 (1/2 x RM1,170) tersebut adalah wajar dan munasabah kerana ia merupakan separuh daripada pendapatan si mati, setelah mengambilkira keperluan dan perbelanjaan si mati yang sudah berusia 19 tahun, sudah tentu mempunyai keperluan hidup dan perbelanjaan sendiri untuk diguna daripada hasil pendapatan yang diperolehi itu.

[38] Dalam kes *Chang Chong Foo & Anor v Shivanathan* [1992] 2 MLJ 473; [1992] 1 CLJ Rep 27, diputuskan bahawa:

> In fatal accident cases in respect of a dependency claim, the deceased's own expenses have to be deducted: See *Amar Singh v Chin Kiew* [1960] 1 MLJ 77; [1960] 1 LNS 5 CA. This was the position at common law. It made sense because the deceased before his death could not have contributed the whole of his earnings towards the maintenance of his wife and children and that at least some part of his earnings must have been devoted to his own maintenance. This principle is now reflected in s 7(3)(iv)(c) which came into force on 1 October 1984 and states:
>
> > In assessing the loss of earnings in respect of any period after the death of a person where such earnings provide for or contribute to the damages under this section the Court shall: take into account any diminution of any such amount as aforesaid by such sums as is proved or admitted to be the living expenses of the person deceased at the time of his death.
>
> It will be seen that the same language is used in both s 7(3)(iv)(c) and s 28A(2)(c)(iii). It follows that the legislature intended that the same principle be applied in both cases, that is to say, in respect of a dependency claim for loss of earnings arising out of a fatal accident and in respect of a claim for loss of future earnings for personal injury. We are accordingly of the view that the term 'living expenses' in s 7 and s 28A bear the same meaning.
>
> In *Harris v Empress Motors Ltd* and *Cole v Crown Poultry Packers Ltd* [1983] 3 All ER 561, the Court of Appeal held that:
>
> (i) the ingredients that go to make up 'living expenses' are the same whether the deceased was young or old, single or married, or with or without dependants;
>
> (ii) the sum to be deducted as living expenses is the proportion of the deceased's net earnings that he would have spent exclusively on himself to maintain himself at the standard of life appropriate to his situation;
>
> (iii) any sums that he would have expended exclusively to maintain or benefit others will not form part of his living expenses and will not be deductible from his net earnings.
>
> In *White v London Transport Executive* [1982] 1 All ER 410, Webster J said at p 418:

A

> ... in the cost of maintaining himself I include the cost of his housing, heating, food, clothing, necessary travelling and insurances and things of that kind ...
>
> Where no details are given as to the deceased's living expenses, the Court of Appeal in *P R Panickar v Chwee May Kwong & Anor* [1957] 1 LNS 52 made an arbitrary deduction of RM50 pm as the deceased's living expenses out of monthly earnings of RM250.

B

(Sila rujuk kes *Rahmahyani (as wife and defendant of Muhroji bin Muhd Sidik, deceased) v Yamuna Sundari a/p Nagarajoo & Anor and another appeal* [2018] 8 MLJ 387; [2017] 1 LNS 1157; *Renhome Bricks Factory Sdn Bhd & Anor v Watah Umpin* [2009] 9 CLJ 494 dan *Rebecca Mathew & Ors v Syarikat Kerjasama Serbaguna Gema Wong Siong Bhd & Anor* [1990] 1 MLJ 443; [1989] 1 LNS 136.)

C

D

[39] Untuk membenarkan tolakan 1/3 atau jumlah yang tertentu adalah berdasarkan kepada fakta sesuatu kes. Tiada formula yang khusus untuk diikuti oleh mahkamah tetapi berasaskan kepada justifikasi dan sebab yang munasabah dalam perlaksaaan budi bicara tersebut. Dalam kes *Pang Ah Chee v Chong Kwee Sang* [1985] 1 MLJ 153; [1985] CLJ Rep 236, Mahkamah Persekutuan memutuskan:

E

> The finding that a trial judge has erred in the discretion of being too generous would not be itself constitute a matter to be appealed from and the appellate court is always slow to reverse the trial judge's decision on assessment of damages unless there are strong grounds for interference.

F

[40] Dalam kes *Mariammah Ganapragasm & yang lain; Anthonysamy Atputham (pihak ketiga)* [2006] 4 MLJ 567; [2006] 3 CLJ 334, mahkamah memutuskan bahawa:

G

> Mahkamah ini atau mahkamah perbicaraan tidak boleh memberi sebarang keputusan berdasarkan perasaan simpati kepada keluarga pemandu van (si mati pertama) yang membuat tuntutan ini dalam tuntutan kecuaian atau mengambil kira bahawa penghakiman akan dibayar atau ditanggung oleh pihak insuran tetapi berdasarkan kepada keterangan-keterangan yang dikemukakan oleh seorang penuntut (*claimant*) dan boleh diterima dari segi undang-undang pada tahap imbangan kebarangkalian.

H

[41] Dalam kes *Balakrishnan a/l Sinnappan & Anor v Mariammah a/p Ganapragasm dan wakil peribadi Anthonysamy a/l Atputham* [2006] 4 MLJ 567, mahkamah memutuskan bahawa:

I

> Prinsip undang-undang bahawa Mahkamah Rayuan seharusnya berhati-hati (*be slow*) untuk masuk campur di atas pendapat fakta oleh mahkamah perbicaraan di mana telah mendengar dan melihat saksi-saksi memberi keterangan tidak boleh diambil atau diterima sebagai 'stereotyped formula' kerana setiap rayuan adalah berdasarkan kepada fakta bersendirian dan individu atau *misdirection* atau

non-direction oleh mahkamah perbicaraan dan meneliti di atas satu kes ke satu kes (*on a case to case basis*).

[42] Juga dalam kes *Ng Hoo Kui & Anor v Wendy Tan Lee Peng (administratrix for the estate of Tan Ewe Kwang, deceased) & Ors* [2020] 12 MLJ 67; [2020] 10 CLJ 1 Mahkamah Persekutuan telah mengesahkan prinsip bagi campur tangan Mahkamah Rayuan iaitu sekiranya terdapat 'unmistakable clarity that the principle on which an appellate court could interfere with findings of fact by the trial court is 'the plainly wrong test' principle'.

KESIMPULAN

[43] Dalam kes *Krishna Murthey & Anor v Law Lye Chua* [1992] 2 CLJ Rep 668, diputuskan bahawa:

> The onus is not on the defendant to prove that he was not negligent. As was succinctly pointed out by Hashim Yeop A Sani J (as he then was) in *Ng Chui Sai v Maimon Bt Ali* [1983] 1 MLJ 110:
>
> > In an action for negligence the onus of proving the allegation of negligence rests on the person who makes it unless there are disclosed facts which raise a presumption in favour of the plaintiff. The plaintiff must show affirmatively that there has been a breach of a specific or genuine duty by the defendant and this resulted in the damage to the plaintiff. If he fails to prove this the action must fail.

[44] Atas alasan-alasan yang dinyatakan di atas, mahkamah dengan ini memutuskan seperti berikut:

(a) rayuan terhadap liabiliti ditolak dan keputusan HMS adalah dikekalkan;

(b) rayuan terhadap kuantum oleh defenden/perayu dan plaintif/responden adalah ditolak. Keputusan HMS diketepikan dan diganti dengan jumlah kuantum sebanyak RM112,320 (1/2 x RM1170 x 196 bulan); dan

(c) kos sebanyak RM3,000 dibayar kepada plaintif/responden tertakluk kepada alokatur.

Perintah sewajarnya.

Dilaporkan oleh Ahmad Ismail